

ogsaa i flere Aar lydt stærke Besværginger over, at det bliver saa byrdefuldt for Beboerne, at de ikke kunne holde det ud.

Nu skulde man jo synes — jeg vil antage, at mange her ville opfatte det saaledes —, at naar Staten overtager saa store Klit-arealer, maa der blive saa meget mindre for de private at vedligeholde. Dette er imidlertid ikke Tilfældet. Der bliver anvendt et fast Beløb, som, saa vidt mig bekendt, har været anvendt, lige siden vi fik denne Lov. Det siger sig selv, at man ikke har kunnet overkomme hele Strækningen hvert Aar, men har maattet dække Stykke for Stykke. Som Følge deraf har der været en Del, der slet ikke har været dækket, og der kommer saaledes et nyt Stykke til hvert Aar, hvilket bestemmes af Sandflugtskommissionen. Men skønt Staten nu har overtaget betydelige Arealer, er der alligevel saa betydelige Arealer tilbage, at der endnu er Brug for det selv samme Beløb som tidligere, og som Følge deraf blive Byrderne alt for store for Lodsejerne. Nu har der ganske vist i flere Aar været opført en Bevilling ekstraordinært til Sandflugtens Dæmpning, men den har tidligere været større, end den nu er — maaske ud fra den Betragtning, at Sandflugten nu er betydeligt dæmpet. Denne Bevilling har tidligere været brugt til at hjælpe paa de Lodsejere, som fik en uforholdsmæssig Afgift. Men i de senere Aar er denne Bevilling bleven brugt til Statsplantagerne, og Beboerne have ikke nydt godt deraf. Det, jeg her tænker paa at fremdrage og ønsker at gøre den højtærede Landbrugsminister og til lige det eventuelle Finansudvalg opmærksom paa, er, om ikke denne ekstraordinære Bevilling i Virkeligheden bør bruges til at hjælpe disse Lodsejere, som nu faa en uforholdsmæssig Udgift til Dæmpning af Sandflugten. Maaske kunde man sige: Ja, men de kunne jo overdrage deres Ejendom til Staten, ligesom andre have gjort, ifølge Klitloven kunne de blive fri for selv at vedligeholde deres Klit, naar de lade Staten overtage den. Forholdet er imidlertid det, at der er jo Klitstrækninger, inden for hvilke der ogsaa ligger frugtbar Jord, og de Beboere, der eje dem, kunne ikke godt være tjente med at afstaa disse Strækninger, da de saa næsten bleve nødt til at afstaa hele deres Ejendom. Men Staten kan jo heller ikke godt overtage Miler, som afbrydes af Strækninger med frugtbar Jord; naar Staten overtager et Areal, maa den tage det hele, og saa anvender den de frugtbare Arealer, der

nogle Steder ligge indenfor, enten til Plantning af Træer eller til Græsning. For nu ikke at komme til at afstaa hele deres Jord til Staten, er der derfor en Del Folk, der blive nødt til at bære Udgiften til Sandflugtens Dæmpning, men hvis de af den ekstraordinære Bevilling fik den Støtte, som de fra første Færd havde til Dækning af Sandflugten, saaledes at Udgiften kunde bringes ned til det samme som tidligere, tror jeg, det var fuldt rimeligt, og det er det, jeg gerne vil henlede den højtærede Landbrugsministers og det eventuelle Finansudvalgs Opmærksomhed paa.

Naar det af Beboerne deroppe siges, at denne Bevilling tidligere har været brugt dertil, men at Overklitfogden i de sidste Aar ikke har villet yde noget af denne Bevilling dertil, saa er jeg ikke i Stand til at staa inde derfor, men jeg tror, det er Tilfældet, hvad Beboerne fremføre. Der er nemlig fremkommen mange Udtalelser derovre fra, ifølge hvilke det ser ud til, at Overklitfogden maaske administrerer noget egenmægtigt. Det er jo bekendt, at vor Klitinspektør nu i længere Tid har været svagelig og syg, og det kan jo nok være, at Klitfogden ikke altid udfører dette Hverv absolut saaledes, som Beboerne kunne kræve det og med den Hensyntagen til Beboernes Interesser, som de have Ret til at kræve af ham. Jeg skal saaledes fremføre, at paa de private Klitarealer, som ere indtagne til offentlig Fredning, bruger Klitfogden hvert Aar at lade rykke Klittag eller Marehalm, som det kaldes, op, for at anvende det til Statens Plantager. Beboerne have andraget Regeringen om, at der maa ydes dem Erstatning for det Klittag, der saaledes tages fra deres Ejendom, efter at de hvert Aar med stor Bekostning have plantet det paa deres egen fredede Klit, og det er jo kun billigt, at de faa Erstatning derfor, naar Staten hvert Aar kommer og tager disse Planter og bruger dem i sine Plantager, naar Klittaget er kommet til at vokse godt, og der er Udsigt til, at Klitten kan dækkes, og til at Beboernes Udgift kan nedsættes. Et Andragende herom indgik til Landbrugsministeriet, og langt om længe, et Aar efter, forespurgte de hos Klitfogden, om der ikke var kommet Svar derpaa. Han svarede imidlertid, at han erindrede ikke at have hørt noget dertil, men saa fik de en Skrivelse fra en Klitfoged Bang, som er Assistent under Klitinspektøren, og han skrev under dennes Sygdomsforfald, at Landbrugsministeriet